

prima instanță, Judecătoria Rezina
judecător: T. Leahu
instanța de apel, Curtea de Apel Chișinău:
judecători: I. Cimpoi, N. Simciuc, N. Craiu

dosarul nr. 2ra-2253/2016
2ra-5/2017

DECIZIE

18 ianuarie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
lărgit al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul

Valentina Clevadî

judecători

Iuliana Oprea, Iulia Sîrcu, Dumitru Mardari, Galina Stratulat

examinând recursul declarat de Larisa Florea, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Agenția „Moldsilva” împotriva Larisei Florea, Primăriei Țareuca și Societății pe Acțiuni „SBI”, intervenient accesoriu Întreprinderea de Stat „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești” cu privire la demolarea construcțiilor neautorizate și restabilirea fondului forestier,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016, prin care s-a admis apelul declarat de Agenția „Moldsilva” și cererea de alăturare la apel a Întreprinderea de Stat „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești”, s-a casat hotărârea Judecătoria Rezina din 18 decembrie 2014 cu emiterea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La 09 ianuarie 2014 Agenția „Moldsilva” a depus cerere de chemare în judecată împotriva Larisei Florea, solicitând obligarea demolării construcției ilegale cu suprafața de 190 m.p. și să întreprindă măsuri de restabilire a fondului forestier.

În motivarea cererii a indicat că, între Agenția „Moldsilva” și Larisa Florea a fost încheiat contractul de arendă a terenurilor din fondul forestier în scop de recreere cu nr. 97 din 27 mai 2008.

Conform contractului menționat Agenția „Moldsilva” a transmis în arendă terenul forestier cu suprafața de 0,3 ha, parcela nr. 62, subparcela A, M2, ocolul silvic Cinișeuți.

Pe terenul dat este amplasat bunul imobil cu nr. cadastral 6747205142,01, cu suprafața de 329,9 m.p., care conform contractului de vânzare-cumpărare nr. 1456 din 10 octombrie 2006, aparține cu drept de proprietate Larisei Florea.

La 17 octombrie 2013 ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești”, cu participarea reprezentanților Curții de Conturi au efectuat controlul cu privire la sectoarele transmise în arendă.

Conform actului întocmit în urma controlului, s-a constatat că imobilul vizat, care aparține Larisei Florea, a fost extins ilegal cu 190 m.p. La fel, s-a constatat că Larisa Florea a edificat o construcție capitală pe terenul arendat, fără a avea aprobat de Agenția „Moldsilva” proiectul de gospodărie în scopuri de recreere a terenului arendat, fără a avea acordul de amplasare a construcțiilor a extins ilegal suprafața imobilului.

Prin încheierea protocolară a Judecătoriei Rezina din 30 ianuarie 2014 a fost atras în calitate de intervenient accesoriu ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești”.

La 22 mai 2014 Agenția „Moldsilva” a depus cerere de majorare a cuantumului pretențiilor, prin care a solicitat declararea nulă a proiectului nr. 313-1 AP elaborat de „SBI” SA și a autorizației de construcție nr. 02 din 03 martie 2009, eliberată de Primăria Țareuca, declararea acestora ca fiind inadmisibile ca probe.

Prin încheierea Judecătoriei Rezina din 23 mai 2014 au fost atrași în proces, în calitate de copârâți, Primăria Țareuca, r-nul Rezina și SA „SBI”.

Prin încheierea Judecătoriei Rezina din 18 decembrie 2014 s-a scos de pe rol cererea Agenției „Moldsilva” privind majorarea cuantumului pretențiilor, în partea declarării nule a proiectului nr. 331-1AP, elaborat de SA „SBI” și a Autorizației de construire nr. 02 din 03 martie 2009, eliberată de Primăria Țareuca, fiind totodată explicat Agenției „Moldsilva”, că este în drept să se adreseze cu o nouă cerere conform normelor generale.

Prin hotărârea Judecătoriei Rezina din 18 decembrie 2014 a fost respinsă cererea de chemare în judecată depusă de către Agenția „Moldsilva” împotriva Larisei Florea, Primăria Țareuca și SA „SBI”, intervenient accesoriu ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Șoldănești” privind demolarea construcțiilor neautorizate și restabilirea fondului forestier, ca fiind depusă tardiv, cu omiterea termenului de prescripție.

Întru argumentarea soluției, prima instanță a reținut că angajații ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Șoldănești” au cunoscut încă de la data efectuării controlului din 19 octombrie 2009 despre încălcările admise de Larisa Florea și era imposibil să nu observe că se construia un imobil mult mai mare.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 a fost respins apelul depus de Agenția „Moldsilva” cu menținerea hotărârii Judecătoriei Rezina din 18 decembrie 2014.

Întru argumentarea soluției, instanța de apel a reținut că, ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură” nu putea să nu stabilească faptul extinderii suprafeței de construcție la data efectuării controlului din 19 octombrie 2009.

La 23 noiembrie 2015 Agenția „Moldsilva” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015, solicitând casarea deciziei

recurate și a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care cererea depusă de Agenția „Moldsilva” să fie admisă integral.

La 25 noiembrie 2015 ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești” a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care cererile depuse de Agenția „Moldsilva” și ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești” să fie admise integral.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 27 ianuarie 2016 s-au admis recursurile declarate de Agenția „Moldsilva” și ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești”, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 cu remiterea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 s-a admis apelul declarat de Agenția „Moldsilva” și cererea de alăturare la apel depusă de ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești”, s-a casat hotărârea Judecătoriei Rezina din 18 decembrie 2015 cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care s-a admis acțiunea Agenției „Moldsilva” și s-a obligat Larisa Florea să demoleze construcția ilegală cu suprafața de 190 m.p. și să restabilească fondul forestier.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 s-a corectat din oficiu, eroarea comisă în decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 și s-a substituit, în partea dispozitivă a deciziei sintagma ce ține de data pronunțării hotărârii primei instanțe „18 decembrie 2015” cu „18 decembrie 2014”.

La 16 iunie 2016, Larisa Florea, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului cu casarea deciziei instanței de apel și pronunțarea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În susținerea recursului a indicat că, consideră decizia instanței de apel nefondată, urmând a fi casată integral cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care să se respingă acțiunile intimațiilor ca nefondate.

Afirmă recurenta că, instanța de apel a dat o apreciere arbitrară probelor prezentate la materialele cauzei și nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată.

Susține că, terenul pe care este amplasată construcția nominalizată este teren forestier, chiar și la situația din 21 martie 2008 și din 29 ianuarie 2014 momentul eliberării extraselor din registrul bunurilor imobile, terenul cu numărul cadastral 6747205142, cu suprafața de 0,30 ha, proprietar al căruia este Republica Moldova, este destinat sau are drept scop de folosință „pentru construcții”, fiind dat în arendă pe un termen de la 27 mai 2008 până la 26 mai 2037, înregistrarea fiind efectuată la 01 octombrie 2008, după Florea Larisa în temeiul contractului de arendă nr. 96 din 27 mai 2008 și titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren din 25 septembrie 2009. Sub acest aspect și la situația din anul 1977 se relevă că terenul de sub cafeneaua „Mugurel” avea destinație „de construcții”.

La acest capitol a mai remarcat faptul că anterior contractului devenit opozabil terților cu începere din 01 octombrie 2008 (nr. 96 din 27 mai 2008) între Florea Larisa și ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Șoldănești” a fost încheiat un contract de arendă sub nr. 7 a pământului forestier cu suprafața de 0,21 ha, pe un termen de 3 ani în data de 17 ianuarie 2007, care specifică drepturile și obligațiile părților contractante în număr de nouă capitole, inclusiv cu posibilitatea automată de prelungire a acțiunii acestuia conform pct. 4.1.

A mai remarcat faptul că, instanța de apel nici nu a dat apreciere acestui aspect, lăsând în umbră această circumstanță, cu scopul de a emite o hotărâre în favoarea Agenției „Moldsilva”, neapreciind chiar și sub „intima sa convingere” toate probele prezentate, ceea ce echivalează cu o apreciere arbitrară a acestora, fiind însă esențiale și influențând în speță asupra soluției instanței, mai ales că instanța de apel, deși indică că, nu este legată de motivele expuse în apel și în cel „alăturat”, aplicând principiul devolutiv, lasă în umbră anumite aspecte procedurale.

De asemenea, consideră recurenta că construcția imobilului a fost efectuată în strictă conformitate cu legislația în vigoare, în baza autorizației de construcție și a proiectului nr. 313-1AP, care este unul legal, după cum legală este și autorizația de construcție și tot astfel acest proiect a fost coordonat cu reprezentanții ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Șoldănești”, care au aplicat semnătura și ștampila de rigoare în vederea validării proiectului, astfel că nu este nici un act care ar indica că Larisa Florea ar urma să reconstruiască în limitele a 329 m.p., or proiectul nu are o astfel de configurație și autorizația nu este decât eliberată în temeiul proiectului.

Consideră că, instanța de apel nu a ținut cont de practica relevantă a CEDO, care este parte integrantă a sistemului nostru de drept, ce prevalează chiar și asupra normelor legale, cu excepția celor constituționale, în special Cauza Stretci versus Regatul Unit din 24 iunie 2003, în care Curtea a indicat că, în scopul respectării art. 1 Protocolul 1 la CEDO, garantează dreptul de proprietate, inclusiv pentru „ bunul” pentru care este o speranță rezonabilă de dobândire, întrucât Larisa Florea se bazează pe supoziția că actele organelor puterii de stat sunt legitime ori ei sunt emitenții acestora, și își planifică activitatea de exercitare a dreptului de proprietate, iar aceasta nu poate duce la lipsirea ulterioară a acesteia de acest „bun” invocându-se încălcarea legii de către organele statale sau responsabilității acestora, or aceasta este inadmisibil, fiind o violare a prevederilor Convenției ce au o prevalență vis-a-vis de actele naționale.

La 10 mai 2016 instanța de apel a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei (f.d. 56, Vol. II).

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat la 16 iunie 2016 este depus în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 23 august 2016, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Agenției „Moldsilva” și ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Șoldănești” copia cererii de recurs, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței.

La 09 septembrie 2016 și la 21 septembrie 2016, Agenția „Moldsilva” și respectiv ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești” au depus referințe, prin care și-au expus dezacordul împotriva recursului înaintat.

Prin încheierea Curții Supreme de Justiție din 26 octombrie 2016, recursul declarat de Larisa Florea, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu, s-a considerat admisibil și s-a fixat spre examinare într-un complet de 5 judecători pentru examinarea fondului recursului pentru 09 noiembrie 2016.

În conformitate cu art. 441 Codul de procedură civilă în cazul în care recursul este considerat admisibil, un complet din 5 judecători examinează fondul recursului.

În conformitate cu art. 444 Codul de procedură civilă, recursul se examinează fără înștiințarea participanților la proces.

Verificând în limitele invocate în recurs legalitatea hotărârilor atacate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de a casa integral decizia instanței de apel și a menține hotărârea primei instanțe, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 445 alin.(1) lit. f) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze decizia instanței de apel și să mențină hotărârea primei instanțe.

Actele cauzei atestă că, la 09 ianuarie 2014 Agenția „Moldsilva” s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Larisei Florea, solicitând obligarea demolării construcției ilegale cu suprafața de 190 m.p. și să întreprindă măsuri de restabilire a fondului forestier, considerând că această suprafață este construită ilegal prin majorarea suprafeței construcției.

Fiind investită cu judecarea pricinii în cauză, prima instanță la 18 decembrie 2014 a respins cererea de chemare în judecată depusă de către Agenția „Moldsilva”, coreclamant ÎS „întreprinderea pentru Silvicultură Șoldănești” împotriva Larisei Florea, Primăria Țareuca și „SBI” SA privind demolarea construcțiilor neautorizate și restabilirea fondului forestier, ca fiind depusă tardiv, cu omiterea termenului de prescripție.

Întru argumentarea soluției, prima instanță a reținut că angajații ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Șoldănești” au cunoscut încă de la data efectuării controlului din 19 octombrie 2009 despre încălcările admise de Larisa

Florea și era imposibil să nu observe că se construia un imobil cu o suprafață mai mare.

Iar, prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 a fost respins apelul depus de Agenția „Moldsilva” cu menținerea hotărârii Judecătorei Rezina din 18 decembrie 2014.

Întru argumentarea soluției, instanța de apel a reținut că, ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Șoldănești” nu putea să nu stabilească faptul extinderii suprafeței de construcție la data efectuării controlului din 19 octombrie 2009.

Ulterior, la 23 noiembrie 2015 și la 25 noiembrie 2015 Agenția „Moldsilva”, și respectiv ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești” au declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii instanței de fond, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care cererea depusă de Agenția „Moldsilva” să fie admisă integral.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 27 ianuarie 2016 s-au admis recursurile declarate de Agenția „Moldsilva” și ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești”, s-a casat decizia Curții de Apel Chișinău din 03 iunie 2015 cu remiterea pricinii spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 s-a admis apelul declarat de Agenția „Moldsilva” și cererea de alăturare la apel depusă de ÎS „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești”, s-a casat hotărârea Judecătorei Rezina din 18 decembrie 2015 cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care s-a admis acțiunea Agenției „Moldsilva” și s-a obligat Larisa Florea să demoleze construcția ilegală cu suprafața de 190 m.p. și să restabilească fondul forestier.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 s-a corectat din oficiu, eroarea comisă în decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 și s-a substituit, în partea dispozitivă a deciziei sintagma ce ține de data pronunțării hotărârii primei instanțe „18 decembrie 2015” cu „18 decembrie 2014”.

În opinia Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție, decizia instanței de apel nu poate fi menținută, deoarece concluziile expuse în acestea contravin circumstanțelor pricinii, iar litigiul a fost soluționat cu interpretarea eronată a normelor de drept material.

În conformitate cu art. 239 CPC, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

Potrivit art. 373 alin. (1) CPC, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Raportând normele enunțate la circumstanțele pricinii din speță, instanța de recurs constată că instanța de apel verificând legalitatea și temeinicia hotărârii

primei instanțe eronat a interpretat dreptul material care guvernează raportul juridic litigios.

Astfel, Colegiul consideră eronată concluzia instanței de apel prin care a indicat că, prima instanța la emiterea hotărârii nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, ceea ce a dus la aplicarea eronată a normele de drept material și procedural, invocând în acest sens că, prin actul de control a respectării cerințelor prevederilor contractului de arendă și a Regulamentului cu privire la arenda fondului forestier în scopuri de recreere și agrement din 19 octombrie 2009, întocmit de Comisia respectivă doar s-a stabilit că la momentul controlului pe teritoriul terenului arendat se execută lucrări de construcție a Cafenelei „Mugurel”, iar în jurul construcției s-au depistat deșeuri de construcție în afara terenului arendat și Comisia a acordat arendașului termen de 30 zile de a evacua deșeurile de construcție și de a ține sub control, mai mult indicând că, măsurările imobilului cu nr. cadastral 6747205142.04 s-au efectuat la 17 octombrie 2013, în baza dispoziției Curții de Conturi, când și s-a depistat că construcția capitală a fost extinsă cu 190 m.p., având suprafața de 520 m.p., deși trebuia să fie de 329 m.p. Considerând că, anume de la această dată, 17 octombrie 2013, a început să curgă termenul de prescripție extinctivă de 3 ani și, reieșind din faptul că cererea de chemare în judecată a fost depusă în instanța de judecată pe 09 ianuarie 2014, este depusă în interiorul termenului de prescripție.

Or, conform art. 267 alin. (1) Cod civil, termenul general în interiorul căruia persoana poate să-și apere, pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată, dreptul încălcat este de 3 ani.

Iar, în conformitate cu art. 272 alin. (1) - (2) Cod civil, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului. Dacă legea prevede altfel, prescripția începe să curgă de la data când obligația devine exigibilă, iar în cazul obligației de a nu face, de la data încălcării acesteia. În cazul în care dreptul subiectiv este afectat de un termen suspensiv sau de o condiție suspensivă, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data împlinirii termenului ori a realizării condiției.

Din sensul normelor citate urmează că, termenul de prescripție de 3 ani în cazul obligației de a nu face, a început să curgă de la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea obligației de a nu face.

Determinarea momentului încălcării dreptului depinde de faptul dacă este încălcat un drept absolut, de creanță sau un drept părut din așa-numitele raporturi continui. În acțiunile despre apărarea dreptului de proprietate și altor drepturi absolute (dreptul la demnitate, reputație comercială, alte drepturi nepatrimoniale) momentul de încălcare a dreptului nu creează dificultăți - ziua în care proprietarul a aflat despre încălcarea dreptului său. Dacă proprietarul nu a știut despre încălcarea dreptului din neglijență, sau alte motive întemeiate, atunci începutul curgerii prescripției se calculează din momentul în care el trebuia să afle despre încălcarea dreptului său.

Mai mult ca atât, instanța de recurs consideră necesar a menționa că, în practica judiciară se întâlnesc cereri ale noii conduceri (noi alese) despre aceea că el a aflat despre încălcarea dreptului întreprinderii conduse de el doar din momentul în care el a fost numit în funcție, astfel momentul de început al curgerii termenului de prescripție trebuie considerat ziua când el a aflat despre încălcarea dreptului. însă, Colegiul prin prisma practicii consideră că, o asemenea împrejurare nu poate servi drept temei pentru modificarea momentului de început al curgerii termenului de prescripție. în astfel de situații este înaintată acțiunea despre apărarea drepturilor persoanei juridice, și nu a conducătorului ca persoană fizică.

Reieșind din cele supra relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că prima instanță corect a constatat și reținut spre examinare că, la 27 mai 2008 între Agenția „Moldsilva” și Larisa Florea a fost încheiat contractul de arendă a terenului din fondul forestier în scop de recreere nr. 96 (f.d. 4-11, Vol. I).

Mai mult, urmează a reține că, potrivit pct. 4) lit. c) și pct. 5) lit. c) al acestuia contract, arendașul Larisa Florea era în drept, cu aprobarea arendatorului, să construiască obiecte de importanță socială și de gospodărire, obligându-se ca în termen de cel târziu 2 ani să, prezinte proiectul de gospodărire în scopuri de recreere, elaborat de către instituțiile abilitate în acest domeniu.

Totodată arendatorul, Agenția „Moldsilva”, conform pct. 6 lit. a), pct. 8-9 din contractul de arendă, era în drept să efectueze controlul asupra respectării de către arendaș prevederilor legislației silvice, a normelor de folosire a terenurilor silvice și a condițiilor contractului de arendă, controlul asupra folosirii de arendaș a terenurilor se exercită de către arendator și întreprinderile de stat pentru silvicultură prin revizii, ori de câte ori este necesar, dar nu mai rar de o dată în an, rezultatele controalelor urmau a fi reflectate în acte, cu indicarea detaliată a stării terenurilor și neajunsurilor depistate.

Relevant la caz, este faptul că la 19 octombrie 2009 ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Șoldănești” a întocmit act de control referitor la terenul forestier arendat de către Larisa Florea, în care a fost menționat că, la momentul controlului s-a depistat că pe terenul arendat se executau lucrări de construcție și că s-au depistat deșeuri de construcție în afara terenului arendat, ulterior acte de inspectare au fost întocmite și de către Agenția „Moldsilva” la 13 octombrie 2011 și 15 martie 2013, în rezultatul cărora nu s-au stabilit careva abateri.

Conform actului de control din 17 octombrie 2013, întocmit cu participarea controlorilor Curții de Conturi, la insistența cărora s-au efectuat și măsurări, s-a stabilit că imobilul ce aparține Larisei Florea a fost extins cu 190 m.p., suprafața acestuia la momentul controlului constituind 520 m.p. (f.d. 14-15, 20-22, Vol. I).

Astfel, în temeiul celor supra indicate, prima instanță just a conchis că, atât Agenția „Moldsilva”, cât și ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Șoldănești”, începând cu 19 octombrie 2009 au cunoscut despre începerea executării lucrărilor de construcție de către Larisa Florea, și ei trebuiau să afle despre încălcarea

dreptului și anume despre încălcarea de către Larisa Florea a prevederilor contractuale. Indicând, totodată că argumentul invocat de către Agenția „Moldsilva” precum că termenul de prescripție de 3 ani a început să curgă din data de 17 octombrie 2013, când de către ÎS „Întreprinderea pentru Silvicultură Șoldănești” au fost depistate încălcările admise de către Larisa Florea nu pot fi reținute, dat fiind că, efectuând la 19 octombrie 2009 controlul, referitor la administrarea terenului forestier arendat, controlorii, nu puteau să stabilească faptul extinderii suprafeței construcției.

Mai mult ca atât, just a reținut prima instanță că, obiectul dat este amplasat chiar la marginea pădurii, lângă traseul Rezina-Orhei, pe care angajații ÎS „Întreprinderii pentru silvicultură Șoldănești” circulau permanent, și obiectul, aflându-se în vizorul lor, era imposibil, că și în afara controalelor să nu se observe că se construia un edificiu mult mai mare decât cel care a fost.

Prin urmare, prima instanță corect a ajuns la concluzia că chiar de la începutul lucrărilor de construcție și primul control efectuat, angajații ÎS „Întreprinderii pentru silvicultură Șoldănești” au cunoscut despre faptul că se admite depășirea suprafeței construcției, tolerând încălcarea, de aceea instanța de recurs consideră că termenul de prescripție a început să curgă anume din data de 19 octombrie 2009, când trebuia să se afle despre încălcarea dreptului, în condițiile stipulate la art. 272 alin. (1) Cod civil.

În asemenea circumstanțe, prima instanță corect a concluziona că, reclamantul a omis neîntemeiat termenul de prescripție de 3 ani, prevăzut expres la art. 267, alin. (1) Cod civil. Or, în speță, termenul de prescripție a început să curgă anume de la data de 19 octombrie 2009 și a expirat la 19 octombrie 2012, data limită când reclamantul era în drept pe calea intentării unei acțiuni în instanță de judecată să-și apere dreptul încălcat, însă acțiunea în instanța de judecată a fost înaintată, abia la 09 ianuarie 2014, prin urmare, fiind omis termenul de prescripție extinctivă de 3 ani în interiorul căruia reclamantul era în drept să-și apere dreptul încălcat, iar reprezentanții Agenției „Moldsilva” și ÎS „Întreprinderea pentru silvicultură Șoldănești” nu au solicitat repunerea în termen și nu au prezentat careva probe plauzibile ce ar justifica omiterea întemeiată a termenului de prescripție.

În conexiunea celor enunțate, se constată că instanța de apel nu a calificat corect, din punct de vedere juridic, acțiunea cu care a fost investită, ce a dus la emiterea unei soluții greșite în acest sens, pe când prima instanță just a concluzionat asupra tardivității acțiunii înaintate de Agenția „Moldsilva”.

Fiind investit cu judecarea pricinii în ordine de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră că instanța de apel a interpretat eronat normele de drept material și a dat o apreciere greșită materialului probator anexat la dosar, pe când prima instanță, justificat și amplu argumentat, cu pronunțarea asupra tuturor aspectelor importante și cu trimitere la probele administrate, având în susținere cadrul legal aplicabil în speță, corect a ajuns la concluzia de respingere a acțiunii.

Distinct de cele relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și care urmează a fi admis, cu casarea integrală a deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. f) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e :

Se admite recursul declarat de Larisa Florea, reprezentată de avocatul Sergiu Guțu.

Se casează integral decizia Curții de Apel Chișinău din 21 aprilie 2016 și se menține hotărârea Judecătoriei Rezina din 18 decembrie 2014, în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Agenția „Moldsilva” împotriva Larisei Florea, intervenient accesoriu Întreprinderea de Stat „Întreprinderea de silvicultură Șoldănești” cu privire la demolarea construcțiilor neautorizate și restabilirea fondului forestier.

Decizia este irevocabilă din momentul emiterii.

Președinte, judecătorul

Valentina Clevadî

judecători

Iuliana Oprea

Iulia Sîrcu

Dumitru Mardari

Galina Stratulat